

АЛЕКС БОЛДИН
НЯКЪДЕ ДАЛЕЧ, НА ЗАПАД...

chitanka.info

Седнали сме четирима, като каре за белот, пред малкия мръсно сив павилион. Седим яко на светлозелените, клатеци се от старост пластмасови столове. Някакви бутилки бира с почти изпито топло съдържание се мъдрят пред нас, засилвайки алкохолната ни жажда. В размътените ни глави, в тая юлска жега, витае лепкаво безделие. Масата, край която седим, е единствената в заведението. Стои унило на малката площадка без покривка и без препоръчителния хигиенен вид.

Над главите ни нескопосано изписана табела, скрита в прашните листа на розов храст, указва името на мизерното заведение — „При Буцата!“. Тук е важна удивителната, както и собственикът — дебел, та чак разплут младок с късо остригана глава. Имаше вид на бандит в разцвета на силите, някакво фалшиво копие на себеподобни, пръкнали се в зората на милата ни демокрация.

Тревата до заведението е прилежно окосена с раздрънканата бензинова косачка. Приличаше на райграс, но само приличаше, защото тънките стъбла на вече прецъфтелият живовляк нарушаваха това впечатление. Кой знае как бе израснал и дивият орех, точно зад моя гръб. Впрочем той не е от културните растителни видове. Изправил се е смело, трупа осигурителен стаж и се кефи, че досега на никой не му е хрумвало да го отсече.

Червеният SEAT, спрял досами заведението, е привлякъл погледа ни, не толкова с крещящия си вид, колкото със залепения надпис на задната му част. Надписът се чете само от училите западни езици и се състои от четири бели букви, VIVO или нещо подобно. Дали бе името на собственика или пък някаква гъзарска приумица? Едва ли! По-скоро бе някаква модна тенденция да се шарят личните автомобили, където и както може.

— Хей! Кой е пък тоя VIVO? — питам, без да влагам и минимална емоция в гласа.

— Да бе, кой ли е пък тоя? — повтаря като тъпо ехо въпроса ми Буцата.

— Виж номера! От Софеее е! — репликата е на Коко, чиято бейзболна шапка е толкова голяма, че е скрила напълно малката му, обрасла с немита коса глава. Ако присвиеш очи и погледнеш Коко, ще ти се стори, че гледаш идиотската физиономия на клоуна от едновременния цирк „Буш“. Ушите му си бяха обаче негови, а не залепени както е при клоуните. Стърчаха смешно нагоре и встрани по

начин, който трудно мога да опиша. Абе... какво да ви разправам, Коко си е оригинал и толкоз!

— Искаш да кажеш, София — проточи глас четвъртият член от компанията. Това е Миро. Когато Господ е създавал света и в частност Миро, вероятно е мирисал черен пипер, защото миг преди да кихне, така е сбърчил физиономия, че тя се е предала като точно копие на отрочето, Миро.

— Не София, бе! Софеее! Това е голяма София, демек от Илиянци и Требич, та до Бусманци и Железница. Нищо не разбираш от автомобилни номера!

— Затова пък разбирам от бира! Хей, Буца-а-а! Я дай по още една студена „Леденика“, че ми пресъхна гърлото. И гледай да е със златен етикет — „Специално“.

— „Специално“-то го пият в бара на Жоро-Кокала, тук е само „Оригинално“.

— И к'ва е разликата? Май само в етикета. Оня, Мишо-Бирата де, собственика на ММ, ги догажда еднакви на вкус, а после лепи различни етикети. Най-важното й предимство обаче е...? За бирата ми е мисълта, а не за водката! Някой да каже...? Евтина-а-а цена-а-а! Давай бе, Буца! Какво си се стиснал!

Буцата вдига и пресушава своята бутилка, след това става тромаво и влачейки джапанка се запътва към „заведението“. То пък (заведението) от своя страна страшно се изненадва на многобройната влизаща клиентела. — Я виж бе, Миро! Оня при банкомата да не е софиянеца? Не ми изглежда тукашен.

— Глей го колко много пъти блъска по банкомата! Цяла пачка пари набута в джоба. Дали да...? А...? Какво ще кажете...?

— Може...! Нека дойде Буцата и ще го обсъдим. Ей, Буца-а-а...! Айде бе! Какво се мотаеш с тая бира. Идвай, че правим план как да гепим пилето!

— Коко, що не му спаднеш гумата...? Само предна лява. Без нея е за никъде. Айде бе, давай докато се е заплеснал. Опп-а-а-а! Готов е! Идва!

— Ей Софее! Чуеш ли бе, копле! Що не седнеш при нас да пиеш една бира! Айде де! Не бой се! Нема да бързаме! Така яваш, яваш. Айде бе, пиленце! — каканижа си аз и се чудя, защо ли на тоя му е така мръсен погледа. Гледам го. Слабичък е, ама жилав. Дали ще

можем да му хвърлим юздата? Пипам в джоба си за собствено успокоение. Бронзовият бокс е там — много хладен. Лежи в дланта на дясната ми ръка и внушава кураж. Пищова го оставих в бърлогата, да не стане нещо сакатлък. Нощем може, но сега по бял ден..., трябва само с бокса.

Буцата излиза с четири запотени бутилки. Носи бирата, която е обещал, „Специално“, мездренско производство, със синьо-бял етикет.

— О-о-о! Имаме си гостенче...! От Софеее, както казва Коко. Приятно ми е, Буцата! Можеш да ми казваш точно така. Няма да ти се обидя бе, Софее. Тук бирата си я пием само от шише. Водата ни е кофти, варовита и с хлор, така че като измиеш чашите остават мръсни петна. Ха седни сега при нас, ето едно столче! От най-здравите е! Какво? Не щеш!? Ама как така!? Да те кани Буцата и ти да му откажеш? Миро, я кажи на Софеето, че на Буцата не може да се отказва, нали?

— Е-е-е, Софее, не можеш да откажеш на нас сега. Каним те учтиво и приятелски. Ама ще се обиждаме ли сега? — издекламира Коко своето стихче.

Пръстите на дясната ми ръка стискат силно хладния бокс. Тя е готова да се покаже и да заиграе Дунавското хоро. Чакам обаче удобния момент. Той неминуемо ще настъпи в момента, когато Софеето забележи спадналата гума.

Ето, забележи я!... Отваря багажника, вади резервната и започва да я сменява. Да-а-а, ама кой ли би му позволил тая волност? Коко е много пъргаво копле. Подскочи на един крак, залепи се зад Софеето и понечи да му приложи някаква хватка, която е гледал в китайски сериал.

Тук стана обаче нещо необичайно. Софеето се завъртя артистично и краката на Коко литнаха във въздуха. Секунда по-късно той се хласна по гръб на прашния асфалт.

Дойде ред на тежката категория. Буцата наду гърди, изсумтя и пристъпи с широко разтворени ръце като за борба. Опита се да хване Софеето за врата... Странно...! Почти успял, той се сви и застана от болка. Софеето го бе ритнал между краката. Никой истински мъжага не би устоял на подобна атака. Буцата също.

Миро бе докопал изпита бутилка, бе строшил дъното и пристъпи към Софеето със заплашителен вид.

В един интересен миг бутилката му бе избита с ловък ритник и политна към ясносиньото небе, учудена от новата си роля. Грозен, плътен юмрук се стовари в Мировата брадичка. Той бе толкоз грозен, че грозотата на Миро изглеждаше почти като райска красота.

Дойде и моят ред. Нямахше начин! Трябваше да изтрия срама от имиджа на бандата. Ако не го сторя, после в квартала щяха да се разправят легенди и пишат сериали за поражението ни.

Погледнах Софеето в очите. Кръвта ми изстина. Тоя пич май не беше обикновено копле. Кой ли от Софее ще иде в провинцията да тегли толкоз пари наведнъж! Не е чиста тая работа! Ами ако е от занаята...? Тези пичове са много опасни и виж...! Какъв е погледът му, мръсен, ама мръсен, та чак е калищак!

— Ей, пич! — казвам му. — Дай да се разберем! Тук си на наша територия. Дай половината пари, дето ги криеш по джобовете и те пускам.

— Иначе... Сакатлък те чака, баце...

Мълчи и ме гледа мръсно... Трябва да запомня тоя поглед и да опитам да го репетирам пред огледало. Много плаши хората. Мен, обаче... не!

Спускам се към Софеето, набрал инерция, изваждам бокса и се прицелвам в лявото му око. Ха сега, копле...!

Надали, коплетата, сте изпитвали подобна болка! Дясната ми ръка увисна безсилна и отмаляла. Май я счупи мръсното му... ко... Овапцахме я! Оправи ни и четиримата.

Писък от полицейска сирена огласи квартала. Бял Форд се появи отнякъде, взе завой със силен писък на гуми и спря досами нас. Трима формени ченгета излязоха от автомобила и се нахвърлиха вкупом на Софеето.

— Маmicата ти гаднярска! Дошъл си от София да обираш банкомати, а? От три дена те дебнем. Мислиш, че ще ни се измъкнеш, а...? Знаеш ли как бием тука...? Докато долазиш до съдията и си останал без бърбаци.

— Софеето бе халосан с палка по главата и падна в несвяст. Тъкмо навреме стана тоя номер, защото, ако питате мен, на младниците — ченгета, жална им майка би се получило.

Черна камионетка спря до белия Форд.

— Хайде, отрепки! Хайде и вие вътре! Ти бе, изрод! Дай бокса! Не ти е за пръв път, познавам те. Чакай да видиш как бием само... Хайде намъквай се вътре, че няма да повтарям — Едрото ченге ме хвана за врата и ме блъсна в „черното“.

Буцата продължаваше да хленчи. Ударът в слабините не бе от леките.

Коко бе седнал на задната седалка до дъртото ченге. Нещо си шушукаха. После нашият човек извади някаква зелена банкнота и я пъкна в горното джобче на ченгето. Оня нареди на шофьора да спре и щастливецът — паралия бе изритан навън по най-безцеремонен начин.

Който има — плаща. Който няма — тегли тегло. Теглото го знаехме, защото не ни беше за първи път. В мазето на полицейското биеха яко и то така, че да не остават следи. Излизаш потрошен, а по теб няма нищо. Изпипан полицейски фокус.

Егати късмета! Само ако знаехме, че ще попаднем на човек от занаята...

Моята баба като малък все ми повтаряше: „Чедо-о-о, късметът си ходи с чияка. Ако немаш късмет, по-добре си седи на дупето и не се закачай.“

Гледах прашния асфалт зад камионетката и си разсъждавах все в тоя стил, за късмета и за щурата проклетия, дето не ни даваше мира. Тъпо! Тъпо-о-о!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.